

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.021 van 16 maart 2026
in de zaak A. 241.812/VII-42.499**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 april 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.063 van 28 maart 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.891 van 12 juni 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 april 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 29 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 18 juli 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 28 maart 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de updates daarvan van 17 november 2022 en van februari 2023 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop

gewezen wordt dat er nog geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR een “hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). Verzoeker heeft ook verwezen naar een rapport van het EUAA van december 2023 waaruit nogmaals een gebrek aan informatie over Afghaanse terugkeerders blijkt. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat hij tot een ander besluit zou zijn gekomen. Verzoeker acht het negeren van die kritiek in strijd met de jurisdictionele motiveringsplicht.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar

door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. Hij herhaalt dat uit een rapport van het EUAA van december 2023 nog steeds een gebrek aan informatie over Afghaanse terugkeerders bleek. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op die kritieken. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepsschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing en zijn aanvullende nota's heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Verzoeker voert aan dat het bestreden arrest niet het gevraagde en nodige onderscheid maakt qua risico-inschatting en onderzoek tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan, dat het bestreden arrest uitgaat van een verkeerde maatstaf om het risico te beoordelen en dat het bestreden arrest het risico voor verzoeker om terug te keren met documenten die in België worden afgeleverd door een afgescheurde ambassade niet effectief onderzoekt en er ook geen voldoende antwoord op biedt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het bestreden arrest uitschijnen dat verzoeker enkel een risico omwille van daadwerkelijke verwestering heeft aangevoerd en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Volgens verzoeker worden beide categorieën aldus door elkaar gehaald, zonder concreet in te gaan op het risico dat voortvloeit uit zogenaamde gepercipieerde verwestering. Verzoeker herhaalt de kritieken die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd, namelijk dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en zijn verzoek tot bescherming in Europa zouden aanzien als een daad van politiek verzet en dat de taliban hem

zouden zien als verrader, ongelovig of verwesterd en dat zo iemand riskeert te worden geconfronteerd met daden van geweld die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker herhaalt ook zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron waaruit zou blijken dat het feit Afghanistan ontvlucht te hebben en asiel gevraagd te hebben in Europa, op zich niet volstaat om gevaar te lopen bij terugkeer.

Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit het Westen en door de taliban aan ondervraging worden onderworpen, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich tijdens zijn verdere reis in Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op de kritieken van verzoeker noch op de stelling dat de taliban aan controleposten *smartphones* controleren en dat dit, ook in de gevallen waarin er in de toestellen buitenlandse contactpersonen zijn terug te vinden, aanleiding kan geven tot detentie en foltering. Verzoeker heeft ook aangevoerd dat hij geen Afghaans paspoort heeft en derhalve zal moeten terugreizen met een paspoort, gegeven door de niet functionerende ambassade in Brussel, of met een *laissez-passer*, gegeven door de Belgische overheid. Men zal alleszins weten vanwaar verzoeker exact terugkeert.

Verzoeker herhaalt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders zoals degenen die elders werk hebben gezocht, degenen die terugkeren uit islamitische buurlanden of degenen die gedwongen terugkeren uit Europa na er om internationale bescherming te hebben verzocht.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat niet zozeer de vraag rijst naar daadwerkelijke, maar wel naar gepercipieerde verwestering. De in het bestreden arrest gehanteerde maatstaf is dan niet de relevante maatstaf en vormt geen effectief antwoord op wat verzoeker heeft aangevoerd, met name dat het loutere

verblijf in Europa als asielzoeker, terwijl de taliban de controle hadden verworven over Afghanistan, door de taliban wordt gepercipieerd als het overschrijden van morele en sociale grenzen. Het bestreden arrest stelt dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dermate negatief zou worden gepercipieerd dat hij zou worden vervolgd. Nochtans heeft verzoeker veel objectieve landeninformatie aangevoerd waaruit blijkt dat de elementen die hij heeft aangebracht met betrekking tot zijn persoon door de taliban zouden worden gepercipieerd als politiek-religieus verraad en dat er een risico op door artikel 3 EVRM verboden handelingen zou rijzen doordat hij langs de luchthaven en verschillende *checkpoints* zou moeten passeren, wat hem onder de aandacht van de taliban riskeert te brengen. In die zin heeft verzoeker zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Door hierop niet in te gaan, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk antwoord op de grieven van verzoeker.

Het risico moet ook correct gekwalificeerd worden. Het risico voor verzoeker vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan en verzoek om bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet teruggekeerd is na de machtsvername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad en dat verzoeker bij aankomst op de luchthaven identificeerbaar zal zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en zal worden ondervraagd door de taliban, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. Het gaat niet om een risico dat alle Afghaanse mannen betreft, zoals in het bestreden arrest wordt gesteld. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van een specifieke groep, dan moet het onderzoek zich op die subgroep richten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft hierop geen antwoord geformuleerd en heeft niet het gevraagde onderscheid gemaakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep. De vraag is of de taliban zullen te weten komen dat verzoeker jaren

in Europa heeft verbleven, er bescherming tegen de taliban heeft aangevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op. Verzoeker ziet niet in hoe hij aan controleposten en negatieve aandacht van de taliban zou kunnen ontsnappen. De motivering in het bestreden arrest bereikt niet de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Voorts merkt verzoeker op dat er in het bestreden arrest wel wordt opgemerkt dat verzoeker 14 jaar was toen hij België binnenkwam doch dat eraan wordt voorbijgegaan dat verzoeker Afghanistan reeds verliet op 13-jarige leeftijd. Met de overweging dat verzoeker bij zijn vertrek al was gevormd naar Afghaanse normen en waarden, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan nog steeds minderjarig was en dat hij nadien gedurende verschillende jaren van zijn minderjarigheid nog steeds werd gevormd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op onvolledige basis dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van Afghaanse normen en waarden.

Tot slot antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker niet op het betoog dat verzoeker geen Afghaans paspoort heeft, dat er geen functionerende Afghaanse ambassade in Brussel is en dat hij verschillende controleposten van de taliban zal moeten passeren. Bij elk verzoek om internationale bescherming moet het risico op vervolging en op onmenselijke en vernederende behandeling worden onderzocht in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het onderscheid moet worden gemaakt tussen wie “gewoon” terugkeren en zij die terugkeren na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Vermits het om een duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep gaat, valt te verwachten dat het binnen de mogelijkheden van de taliban ligt om deze groep, of een deel ervan, te ondervragen. Hetgeen verzoeker heeft laten gelden in geval van een terugkeer naar Afghanistan, behoort tot de kern van de internationale bescherming en moet dan ook worden onderzocht

in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker acht artikel 3 EVRM *iuncto* artikel 13 EVRM geschonden doordat het bestreden arrest geen effectief antwoord biedt op de ingeroepen vrees in geval van terugkeer uit het Westen.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*) voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precare humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

9. De verwijzing in het opschrift van het middel naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet is niet dienstig vermits het te dezen geen volgend verzoek om internationale bescherming betreft.

10. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zet in punt 2.1.1. van het bestreden arrest omstandig verzoekers standpunt uiteen, waarbij hij onder meer aangeeft dat er “volgens verzoeker een tekort aan informatie over de mensenrechtensituatie in Afghanistan” is, er “nog steeds geen actuele informatie [voorhanden is] over de risico’s voor terugkeerders vanuit het Westen” en “er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die de commissaris-generaal heeft ingewonnen en de manier waarop deze wordt toegepast”. Hij stelt vast dat verzoeker een risicoanalyse aanbrengt “omdat er erg veel indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen die asiel hebben aangevraagd in Europa ernstige problemen zullen krijgen met de taliban” en vervolgt met verzoekers stelling “dat hij niet in staat zal zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen bij terugkeer en zal aanzien worden als iemand die veranderd is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft tevens verzoekers betoog weer aangaande het niet beschikken over geldige Afghaanse reisdocumenten en de risico-inschatting van de gevolgen van het terugreizen naar Afghanistan met een “EU-Laissez Passer” en hij refereert aan het door verzoeker opgeworpen “ernstig risico op vervolging als etnisch Tadzjiek”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ook op verzoekers stelling “dat er nog een risico is bij terugkeer, namelijk het leven onder talibanbestuur in het algemeen”, in welk verband verzoeker “uitgebreid [verwijst] naar landeninformatie waaronder het EUAA-rapport van januari 2022”. In de punten 2.1.2 tot en met 2.1.4 van het bestreden arrest volgt een opsomming van de door de partijen bijgebrachte landenrapporten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat het door verzoeker opgeworpen “risicoprofiel van asielzoeker die terugkeert naar

Europa en jonge Afghaan die mogelijks verwesterd is”, niet overtuigt. Hiertoe geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen telkens de concrete landeninformatie aan waarop hij zich steunt en hij leidt “[u]it objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023,” af dat “heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat door elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”. Hij duidt twee risicoprofielen aan en besluit dat “[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort” en dat bij die beoordeling verzoekers “individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, [moeten] worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker “geen concrete elementen [aanhaalt] die wijzen op een verwestering in zijn hoofd”, dat hij “niet aannemelijk [maakt] dat hij voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen” en dat, wat betreft de machtsovername door de taliban, “een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond”, maar dat verzoeker, door “in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken”, daartoe in gebreke blijft. Op grond van die beoordeling besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “niet [kan] worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet”.

Vervolgens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de “ernstige schade”. Hij stelt, wat betreft artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, vast “dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid” en merkt op dat “[o]ok uit de landeninformatie [niet blijkt] dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan”. In zoverre verzoeker zich, wat betreft artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtmotieven, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de eerder gedane vaststellingen waarbij hij concludeert “dat [verzoeker] zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt”. Verder oordeelt de Raad dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie [...] niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”. De Raad stelt tot slot vast dat “verzoeker niet [aantoon]t dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet”, waarvoor hij ook verwijst naar de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In punt 2.5 van het bestreden arrest merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog op dat “[u]it wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat [hij] over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen”.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Er blijkt ook uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 wel degelijk betreft in zijn beoordeling. In dit verband dient te worden benadrukt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden

beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat niet op inhoudelijke wijze rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA noch met de UNHCR *Guidance Note* en de updates ervan, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat hij zich voor zijn beoordeling steunt op de “beschikbare landeninformatie”, dus ook op de landeninformatie die door verzoeker werd aangereikt. Bovendien blijkt uit de “*Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022*” dat daarin met de inhoud van de UNHCR “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022*” rekening werd gehouden door de EUAA. De *Country guidance* van januari 2023, die een update van de versie van april 2022 betreft, bevestigt de “*valuable input*” van de UNHCR. Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de UNHCR *Guidance Note*, mist feitelijke grondslag.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

11. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de

verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op het aangevoerde onderscheid tussen Afghaanse terugkeerders die naar andere (islamitische) landen waren vertrokken om er te gaan werken en Afghaanse terugkeerders die naar het Westen waren gevlucht doch wier verzoek om internationale bescherming er is afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst eerst naar “verzoekers risicoprofiel van asielzoeker die terugkeert naar [lees: “van”] Europa en jonge Afghaan die mogelijks verwesterd is”. Hij overweegt [w]at personen betreft die Afghanistan verlieten” dat er “een negatief beeld [bestaat] onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten” en dat zij worden gezien als “mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert evenwel dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat zij begrip lijken op te brengen voor “personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken”. Daarentegen kijken zij anders naar “de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft aan dat hoge talibanfunctionarissen de duizenden Afghanen die na de overname gevlucht waren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders, hebben opgeroepen om terug te keren. Volgens het bestreden arrest blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat “voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan”, maar dat “nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt verder op dat “[e]n anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron [...] geen duidelijk verband [zag] met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hij vervolgt dat de

“negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders [tevens kan] resulteren in stigmatisering”, maar dat dit “slechts in uitzonderlijke gevallen [kan] worden beschouwd als vervolging of ernstige schade” en dat dit “samen met andere individuele elementen [moet] worden beoordeeld”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat uit “objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”. Volgens het bestreden arrest kunnen wel twee risicoprofielen worden aangeduid: enerzijds “personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland” en anderzijds “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa “daadwerkelijk verwesterd [zal] zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd”. Hij besluit dat een individuele beoordeling, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zich opdringt en stelt nog dat bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, “zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, [moeten] worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”. De Raad gaat vervolgens over tot de individuele beoordeling en komt op gemotiveerde wijze tot de conclusie dat “niet [kan] worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet” en dat hij evenmin aantoonst “dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer

naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt verzoekers situatie dus wel degelijk als die van een na een verblijf in Europa terugkerende Afghaan. Verzoekers kritiek dat geen onderscheid zou worden gemaakt tussen de verschillende categorieën van terugkeerders, mist feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoeker hierbij zijn kritiek herhaalt op de door de verwerende partij bijgebrachte bronnen (landeninformatie), kan worden verwezen naar punt 10 *supra*.

12. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

13. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

Zoals bij de beoordeling van het eerste middelonderdeel reeds aangegeven, omschrijft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers profiel als dat van een “asielzoeker die terugkeert naar [lees: van] Europa en jonge Afghaan die mogelijks verwesterd is”. Na een analyse van de algemene situatie in Afghanistan, meer bepaald wat het rechtskader en de handhaving van de sociale normen door de taliban betreft, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de beschikbare landeninformatie dat “heden niet [...] in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, doch dat “[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te

worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar “personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht”, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland” en naar “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”. Hij overweegt ook dat verzoeker “niet aannemelijk [maakt] dat hij voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen”. Wat betreft de machtsovername door de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog “dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond”, maar dat verzoeker “[d]oor in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken” daartoe in gebreke blijft. Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de gepercipieerde verwestering als gevolg van verzoekers terugkeer naar Afghanistan naar een verblijf in het Westen beoordeeld. De overweging dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in het vizier van de taliban zou komen, impliceert dat verzoeker volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aannemelijk maakt dat hij bij de taliban zal opvallen naar aanleiding van zijn terugkeer en dat verzoeker dus niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer op een bepaalde wijze zal worden gepercipieerd door de taliban, laat staan dat hij zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert, louter omwille van zijn verblijf in Europa, hetgeen betrekking heeft op de wijze waarop hij door de taliban zal worden aanzien bij zijn terugkeer in Afghanistan, en dus op de perceptie van verzoeker door de taliban als terugkeerder uit het Westen. Verzoekers standpunt dat de maatstaf van gepercipieerde verwestering ten onrechte niet is onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eist in het bestreden arrest dan ook niet dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

14. Met betrekking tot verzoekers standpunt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de “anonieme bron”, wordt herhaald dat de jurisdictionele motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er niet toe verplicht te antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. Het gaat te dezen ook niet om een anonieme bron van de verwerende partij zelf, maar om een anonieme bron die is opgenomen in een rapport van het EUAA. Verzoeker brengt bovendien geen bepaling bij die inhoudt dat het gebruik van anonieme bronnen verboden zou zijn. Zoals reeds aangegeven, beoordeelt de feitenrechter verder soeverein de bewijswaarde van de stukken waarop hij vermag acht te slaan.

15. Volgens verzoeker wordt zijn argumentatie betreffende het risico bij controleposten van de taliban in Afghanistan en betreffende het niet beschikken over Afghaanse reisdocumenten niet effectief beantwoord in het bestreden arrest.

Verzoeker hekelt in het bijzonder de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en het moeten reizen met een document uit de EU “niet dienstig” zou zijn in het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming,

doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt eveneens dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Daaruit blijkt dat de Raad van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat.

In antwoord op verzoekers betoog aangaande het risico bij de controleposten van de taliban, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in het vizier zou komen. Hij stelt ook dat de algemene informatie waaruit zou blijken dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vermag aan te tonen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt dus niet dat een terugkeerder omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen. Bijgevolg doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling.

16. Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verschil van het risico op mishandeling naargelang het gaat om Afghanen die terugkeren uit islamitische buurlanden, die terugkeren uit landen waar ze niet om internationale bescherming hebben verzocht of die terugkeren na migratie om economische redenen, dan wel om Afghanen die terugkeren uit Europa nadat ze er om internationale bescherming hebben verzocht, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel in punt 10 *supra*.

17. Volgens verzoeker miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest het feit dat hij nog steeds minderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan.

In het bestreden arrest wordt niet betwist dat verzoeker Afghanistan ontvluchtte toen hij ongeveer 13 jaar oud was. Er wordt vastgesteld dat hij zijn verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 14-jarige leeftijd en “dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid”. Er wordt ook ingegaan op de kwestie van verzoekers verdere vorming na zijn vertrek uit Afghanistan. Na te hebben vastgesteld dat verzoeker “in Afghanistan reeds in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen” doordat hij er tijdens zijn tienerjaren heeft gewoond en tot het zesde jaar naar school is gegaan, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit de voorliggende elementen niet blijkt “dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn” en dat verzoeker “slechts sinds maart 2022 in België heeft verbleven in het kader van de asielpprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij”. Door te oordelen in welke mate verzoekers “verblijf en ervaring” in Europa en België hem al dan niet hebben beïnvloed, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met verzoekers verdere vorming in de periode na zijn vertrek uit Afghanistan. In de mate dat verzoeker nog opwerpt dat het niet alleen gaat om het zich niet meer kunnen gedragen naar Afghaanse normen en waarden, maar ook om het tonen van of zich zelfs onbewust gedragen naar Europese waarden en gedragingen die voor verzoeker een bijkomend risico zouden opleveren bij terugkeer, gaat hij voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat niet blijkt “dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd

van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn”. Waar verzoeker nog refereert aan de door de taliban opgelegde “ambigue en extreme maatregelen”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt dat verzoeker op zodanige wijze zou zijn vervreemd van de Afghaanse samenleving, waartoe ook de taliban behoren, dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn.

Verzoekers kritiek mist derhalve feitelijke grondslag in de mate dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn minderjarigheid bij zijn vertrek uit Afghanistan.

18. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoeker zich met betrekking tot de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige schade beroept op de aangevoerde vluchtmotieven waarover “wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt”. Aldus betreft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet doch zeker die elementen in zijn beoordeling. Bij de verwijzing naar het leven onder talibanbewind, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging “of een reëel risico op het lijden van ernstige schade” concreet dient aan te tonen. Hij merkt op dat in de beschikbare landeninformatie nergens wordt gesteld dat alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging “of onmenselijke of vernederende behandeling”. Waar verzoeker opwerpt dat niet wordt ingegaan op het risico op onmenselijke en vernederende behandeling waarop hij zich in zijn verzoekschrift had beroepen, gaat hij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband meermaals aangeeft dat een louter verwijzen naar de algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon zijn vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet concreet aantoon. Betreffende het leven onder talibanbewind, overweegt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker “[d]oor in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, [...] daartoe in gebreke [blijft]”. Hij stelt ook vast dat niet blijkt “dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen”. Aldus spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook uit over verzoekers vrees om de aandacht van de taliban “naar de toekomst toe” te trekken.

Uit dit alles blijkt impliciet maar zeker dat de vaststellingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling betreffen. Verzoekers kritiek dat de beoordeling van het risico op onmenselijke en vernederende behandeling beperkt is tot de socio-economische en humanitaire situatie, mist feitelijke grondslag.

19. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

20. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, doch dat dit wel kan na een individuele beoordeling “[w]anneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor”. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan “[u]it de beschikbare landeninformatie [...] niet

blijken dat de algemene precare socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschiene actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat “[d]e oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie [...] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

22. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er “een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen” was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

23. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo's en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Er wordt ook vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

24. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

25. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

26. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

27. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zestien maart tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams